

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 467/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Веритимо“ ДОО Рогача, чији је пуномоћник др Милорад Васић, адвокат у ..., против туженог „Ниш експрес“ АД Ниш, чији је пуномоћник Предраг Томовић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 51.102.590,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж 6146/19 од 13.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 6146/19 од 13.02.2020. године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду П 815/2010 од 16.09.2019. године одбачен је предлог тужиоца ода 02.11.2017. године за понављање поступка и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ванредном правном леку.

Решењем П 815/2010 од 25.09.2019. године исправљено је наведено решење у погледу дана доношења, тако што је у четвртом реду заглавља решења и у седмом реду увода решења уместо: „16.09.2019. године“ унето: „20.06.2019. године“.

Решењем Привредног апелационог суда Пж 6146/19 од 13.02.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Привредног суда у Београду П 815/2010 од 16.09.2019. године, исправљено решењем истог суда П 815/2010 од 25.09.2019. године

Против другостепеног решења благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужени је предложио да се ревизија одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. у вези са чланом 412. став 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијано решење није захваћено битном повредом из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано је указивање ревидента на битну повреду из члана 361. став 1. у вези чл. 8. Закона о парничном поступку. Ово из разлога, што другостепени суд није изводио доказе, нити утврђивао другачије чињенично стање, већ је своју одлуку засновао на чињеничном стању утврђеном у току првостепеног поступка.

Неосновано је указивање ревидента на битну повреду из члана 361. став 1. тачка 12. Закона о парничном поступку, учињену у другостепеном поступку. Другостепени суд је испитао првостепено решење у границама жалбених разлога. Оценио је све релевантне жалбене наводе и дао јасне разлоге за донету одлуку.

Према стању у списима, тужени је дана 02.11.2017. године поднео предлог за понављање поступка који је правноснажно окончан пресудом Привредног апелационог суда Пж 1064/12 од 04.04.2012. године, којом је одбијена жалба тужиоца и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 815/2010 од 07.09.2011. године. Врховни касациони суд је пресудом Прев 134/2012 од 23.08.2012. године одбио ревизију тужиоца изјављену против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1064/12 од 04.04.2012. године.

Тужилац је поднео предлог за понављање поступка позивом на разлог предвиђен чланом 422. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), са наводима да пуномоћник туженог није имао потребно овлашћење за вођење парнице. У предлогу је навео да је у одређеном дужем временском периоду туженог заступало лице које није имало пуномоћје да заступа туженог и да је у име туженог неовлашћено лице дана 06.02.2007. године изјавило жалбу против међупресуде Трговинског суда у Нишу П 1114/06 од 26.12.2006. године.

Првостепени суд је предлог за понављање поступка одбацио као недозвољен, налазећи да понављање поступка из разлога предвиђеног чланом 422. тачка 2. Закона о парничном поступку може захтевати она странка коју у поступку није заступало овлашћено лице, или пуномоћник те странке није имао потребно овлашћење за вођење парнице или за поједине радње у поступку, уколико вођење парнице, односно вршење појединих радњи у поступку није било накнадно одобрено, дакле, ако се ови недостаци односе на странку која је изјавила предлог за понављање поступка. По разлозима првостепеног решења то произлази из одредбе члана 422. став 2. у вези са чланом 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку. Дакле, у погледу парничног субјекта који може изјавити ванредни правни лек, првостепени суд закључује да је исти ограничен само на странку која је неовлашћено заступана, те да странка не може изјавити ванредни правни лек из разлога што је противна странка била неуредно заступана, услед чега је одбацио предлог као недозвољен.

У поступку по жалби туженог, другостепени суд је потврдио првостепено решење из другог разлога, налазећи да је предлог за понављање поступка

неблаговремен. Тужилац је дана 21.11.2007. године поднео предлог за понављање поступка. Као законски разлог за понављање поступка, у предлогу је навео неовлашћено заступање туженог подношењем жалбе 06.02.2007. године против међупресуде Привредног суда у Нишу П 1114706 од 26.12.006. године, од стране лица које које није било овлашћено да заступа туженог. Према становишту другостепеног суда тужиоцу је у моменту достављања жалбе туженог, изјављене 06.02.2007. године, могла бити позната чињеница да је жалбу изјавило лице које за то није имало потребно овлашћење, те је тужилац поднео предлог за понављање поступка након истека прописаног рока од 30 дана.

Према оцени Врховног касационог суда правилан је закључак првостепеног суда да је недозвољено изјављивање конкретног предлога за понављање поступка.

Одредбом члана 422. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен, може по предлогу странке поновити ако је у поступку као тужилац или тужени учествовало лице које не може бити странка у поступку, или ако странку која је правно лице није заступало овлашћено лице, или ако парнично неспособну странку није заступао законски заступник, или ако законски заступник, односно пуномоћник странке није имао потребно овлашћење за вођење парнице или за поједине радње у поступку, уколико вођење парнице, односно вршење појединих радњи у поступку није било накнадно одобрено.

Према одредби члана 423. истог закона, из разлога наведених у члану 422. тач. 1. до 3. тог закона не може се захтевати понављање поступка ако је тај разлог био без успеха изнет у ранијем поступку. Дакле, то подразумева да је истакнути разлог уопште могао бити изнет у ранијем поступку.

Одредбом члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку прописано је да битна повреда одредаба парничног поступка увек постоји ако је у поступку као тужилац или тужени учествовало лице које не може бити странка у поступку, или ако странку која је правно лице није заступало овлашћено лице, или ако парнично неспособну странку није заступао законски заступник, или ако законски заступник, односно пуномоћник странке није имао потребно овлашћење за вођење парнице или за поједине радње у поступку, уколико вођење парнице, односно вршење појединих радњи у поступку није било накнадно одобрено, ако се ови недостаци односе на странку која је изјавила жалбу.

Правилно је тумачење одредбе члана 422. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку у вези са одредбом члана 423. и члана 361. став 2. тачка 9. истог закона. Понављање поступка који је одлуком суда правноснажно завршен, са разлога што пуномоћник странке није имао потребно овлашћење за вођење парнице или за поједине радње у поступку, може захтевати само она странка на коју се ти недостаци односе. Како одредба члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку предвиђа могућност изјављивања жалбе, као редовног правног лека, са ових разлога само од стране неовлашћено заступаног лица, тако то ограничење важи и код изјављивања предлога за понављање поступка, као ванредног правног лека. Тумачењем наведених одредаба првостепени суд је извео правилан закључак да се предлог за понављање поступка не може изјавити из разлога што је противна странка била неуредно заступана.

То су разлози због којих је требало одбацити предлог за понављање поступка, као недозвољен, по одредби члана 426. Закона о парничном поступку, јер предлагачу, овде тужиоцу, разлог за понављање поступка у незаконитом заступању противне странке, туженог, није дат законом, одредбама члана 422. став 1 тачка 2. и 424. Закона о парничном поступку. Стога и нема места оцени да ли су наводи подносиоца предлога истинити, јер у наведеној ситуацији понављање поступка не би било дозвољено, све и да су истинити наводи предлога, о изостанку овлашћења пуномоћника противне странке за предузимање одређених радњи у поступку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци решења на основу члана 405. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић